

Prenumerata.

Rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25 miesięcznie kop. 75.
 Za odnośnienie do domu dopłać się kop. 5.
 Na prowincji i w Cesarstwie: koszt przesyłki pocztowej podane są w nagłówku numeru porannego.
 Za granicą (z przesyłką je dnorazową) miesięcznie rs. 1 k. 50. Oddzielna przedpłata na jedno tylko wydanie *Kurjera* przyjmowaną być nie może.

Numer pojedynczy wieczorny kop. 5; poranny w dniu powszednim k. 3, w niedziele i święta k. 5.

Dziś: Natafi i Pantaleona.
 Wtorek: Innocentego P. Celesa M.
 Środa: Marty i Serafiny P.
 Czwartek: Abdona i Senny M. M.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyła się dwa razy dziennie za Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęczone tylko wieczorem.

ROK SZESĆDZIESIĄTY PIĄTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor *Kurjera Warszawskiego* codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

Wschód słońca o godzinie 4 minut 11.
 Zachód " " " " 8 " 01.
 Długość dnia godzin 15 minut 50.
 Ubyło " " " " 0 " 53.

Wschód księżyca o godzinie 7 minut 15 w.
 Zachód " " " " 3 " 57 r.
 Wysokość wody na rzece Wiśle stóp 3 cali 8.
 Dziś o godzinie 2-ej po południu ciepła 17° R.

Ogłoszenia.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., za każdy następny raz 20 kop.
Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop.

Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz pierwszy albo jego miejsce pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 5 kop.
Muzeum: pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 5 kop.

Ogłoszenia do *Kurjera Warszawskiego* przyjmują także Biuro ogłoszeń Rajchmanna i Trendlera ulica Senatorska 18.

Piątek: Ignacego Lojoli i Heleny M.
 Sobota: Piotra w okowach.
 Niedziela: N. M. P. Aniel i Alfonsa.
 Poniedziałek: Znal. św. Szczepana M.

KALENDARZ.

Imiona słowiańskie.—Dziś Wszebora, jutro Święto-mira.

Koncerta: Koncert orkiestry węgierskiej. (Dolina Szwajcarska—godzina 7 wieczorem.)

Teatra: Teatr Letni (w ogrodzie Saskim): dziś „Hans Jurga” (występ pana Chmielińskiego), „Consilium facultatis” i „Nieśmiały”; jutro „Żydówka” (występ pani Brajinowej i pana Kamińskiego);—teatr Nowy (przy ulicy Królewskiej): dziś „Orfeusz w piekle”; jutro „Surdut i siermiega” (pierwszy raz). (Godzina 8 wieczorem.)

Teatra ogólnokrajowe: Teatr Nowy-Swiat: dziś „Król dziadów”; jutro „Król dziadów”. (Godzina 8-ma wieczorem.)

Ogrod zoologiczny, ulica Bagatela. Otwarty codziennie od godziny 10-ej rano do wieczora.

— Jutro w kościele św. Franciszka Serafickiego (po-franciszkańskim) o godzinie 10-ej zrana odprawiona będzie przed ołtarzem św. Antoniego uroczysta wotywa, z wystawieniem N. Sakramentu i procesją.

Przegląd polityczny.

Ajencja północna oświadcza, iż podana przez *Standard* wiadomość, jakoby rosyjska komisja delimitacyjna pod przewodnictwem p. Lessara przybyła już nad granicę afgańską, napotyka w Petersburgu na bardzo poważne wątpliwości. Nie przedstawia też więcej rękojmi pewności sensacyjna wiadomość telegrafowana pod d. 23-ym b. m. do *Daily Chronicle*, jakoby w Kabulu wybuchła rewelucja i poseł angielski z Peszaweru także pośpieszył na ratunek emira. Gdyby wiadomość ta się sprawdziła, cały plan dotychczasowy rokowań angielsko-rosyjskich poszedłby na marne.

Na większą uwagę i wiarę zasługują natomiast wiadomości o propozycjach zwłoki w ostatecznym rozwiązaniu pogranicznego problematu, które i dla lorda Salisbury’ego powinny być dogodnymi w chwili, w której całą uwagę swą zwrócić musi na rozpoczynającą się akcję wyborczą. Tymczasem i pułkownik Ridgeway, nowy komisarz angielski w Heracie, który stanął główną kwaterą o kilka mil na północ od tego miasta w Tunnian, będzie miał czas potrzebny do rezejrzenia się w stosunkach miejscowych i do dania pozytywnej odpowiedzi na zapytanie rządu londyńskiego, czy prawdą jest, że Rosja powiększa swoje siły zbrojne w Turkiestanie i zbliża je ku granicy afgańskiej?

Oficerowie sztabowi jen. Lumsdena, major Holdich i kapitan Peacock, nadesłali sprawozdanie fałszywe o topograficznych właściwościach spornego przesmyku zulfikarskiego. Leży on nad Heri Rudem nad samą granicą perską, liczy 3—4 kilometrów długości, po stronie afgańskiej jest 400 metrów szerkim, zwęża się zaś ku Heri Rudowi do 30 metrów. Ściany jego z piaskowca mierzą do 120 metrów wysokości. Bronić go może drobna siła wojskowa, dostęp dla artylerji jest możliwy. Rosja potrzebuje Zulfikaru dla umożliwienia komunikacji pomiędzy Akrobatem a źródłowiskami Mulla, Heira i Taka. Każde z tych źródlowisk zawiera 15—27 stóp wody, zaopatrują one tamtejsze suche i jałowe okolice w napój, niezbędny zarówno dla ludzi, jak zwierząt. Gdyby Zulfikar pozostał w rękach emira, sąsiadujące z przesmykiem pastwiska turkiestańskie, będące w rękach Rosji, ujrzałyby się bez wody. Emir uwzględnił zapewne tę właśnie okoliczność, zastrzegając sobie posiadanie Gulranu, Meruczaku i Zulfikaru.

W jednym z polskich pism zagranicznych czytamy następujące przedstawienie gabinetu torysów do Irlandji:

Lord Randolph Churchill odpowiedział z pewnym rozdrażnieniem, że popolite prawo w Irlandji byłoby

w istocie skazane z góry na zdyskredytowanie, gdyby obecne ministerstwo nie wyparło się wszelkiej odpowiedzialności za politykę irlandzką poprzedniego gabinetu. Kanclerz skarbu nie powiedział nic takiego, co by mogło obrazić sędziów przysięgłych lub zwyczajnych. Po tem starciu chciał Parnell uchylić swój wniosek, ażeby nowy wiecokról miał przedtem czas zbadać stosunki Irlandji, lecz oparli się cofnięciu wniosku właśnie posłowie liberalni i prowadzono dalej dyskusję. Kilku deputowanych zachowawczych wyrażało niezadowolnienie z powodu zniesienia przez rząd stanu wyjątkowego w Irlandji. Lord Hartington podniósł wątpliwość, czy przy pomocy środków obecnego gabinetu, dążących do pozyskania poparcia irlandczyków, wzmożeni ministerjum swoje stanowisko w Anglii i Szkocji. Mnie-mał dalej, że ten przemówień ministrów w ciągu rozpraw jest tego rodzaju, iż podkopać może powagę prawa w Irlandji. Podsekretarz stanu Hart-Dyke odparł zarzuty liberalnych, jakoby rząd obecny czynił ustępstwa irlandczykom w celach agitacji wyborczej. Przekonywał, iż rząd stwierdził jedynie konstytucyjne prerogatywy obecnego wiecokróla Irlandji i rządu obecnego. Pod koniec posiedzenia odrzuciła izba wniosek Parnella bez głosowania, przywódca jednak stronnictwa irlandzkiego dopiął upragnionego celu, zyskując obietnice rewizji irlandzkich procesów politycznych.

Prasa liberalna Anglii jest albo rzeczywiście oburzona, albo zmyśla oburzenie, a to głównie z powodu pojednawczej polityki torysów względem Irlandji. Gabinet zachowawczy stara się w istocie o pozyskanie sympatji, a temsamem i poparcie irlandczyków. Ministerjum lorda Salisbury zaniechało najpierw odnowienia praw wyjątkowych dla Irlandji, które we wrześniu przestają obowiązywać, a które, jak wiadomo, były ku końcowi powodem za-targu w łonie poprzedniego gabinetu liberalnego. W zeszłym tygodniu nowy gabinet uczynił jeszcze jeden krok naprzód w kierunku przedjednania, gdyż

Oskarżenie i obrona.

IV.

Nagły napływ wynalazków mechanicznych, posuwając naprzód cywilizację, powstrzymuje ją jednocześnie i czyni niebezpieczną dla dwóch przyczyn. Nauka, filozofja, wychowanie upadają pod masą materiału, którym nie są w stanie zawiązać. Sztuki, obyczaje, oświata, dobry smak, cierpią wskutek niezmiernie szybkiego zmieniania się form życia, ażeby wreszcie ruch i hałas nie kończący się nigdy, rozstrząść muszą system nerwowy całej rasy.

Przypuśćmy, że jeszcze kilka odkryć pozwoliłoby nam za bohaterami Ju’jusza Verne dostawać się jak duchem do środka ziemi, w głąb oceanu lub w sfery bezgranicznej przestrzeni, odbywać świąteczne wycieczki na wulkany księżyca lub wypukłości słońca, urządzić zgromadzenia naukowe na gwiazdach konstelacji Orjona, tobyśmy wtedy jedni drugim wydali się warjatami, nie mielibyśmy bowiem żadnego wspólnego punktu w interesach, działaniach, rozrywkach i skłonnościach.

Spokój i skupienie się w sobie potrzebne są dla swobody myśli, dla życia towarzyskiego, dla piękna, a gromadzące się szeregi wynalazków technicznych czynią życie szeregiem ciągle zmieniających się pragnień, które nie pozostawiają czasu na spoczynek i skupienie ducha.

Te ciągle zmiany obniżają poziom myśli, rozwoju i obyczajów ludzi bogatych i próżniących, sprawdzają z drogi tych, którzy pracują i cierpią, gdyż dawne ich zwyczaje i nawyki rujnują się i buczą prędzej, niż był czas na podłożenie fundamentów pod nie

Tym sposobem owe osławione pomnożenie udogodnień i narzędzi okazuje się w praktyce środkiem ułatwiającym panowanie jednych ludzi nad drugimi.

Bez względu jednak na wszelkie niebezpieczeństwa, jakimi te techniczne udoskonalenia grożą społeczeństwu, niedostatecznie na ich przyjęcie przygotowaniem, bądźmy ostrożni w protestowaniu przeciw nim. Niech inni, jak Carlyle, rzucają kłutwę na maszyny parowe. Na to można pozwolić ludzimu genialnym, bo genjuszom na wszystko się poczwała, ale tą drogą trudno przekonać kogokolwiek.

Ludzie mający praktyczne zamiary działają inaczej. Koleje żelazne, telegrafy, gaz i wszelkiego rodzaju cuda elektryczne już istnieją. Żadne kazania członków Towarzystwa św. Jerzego nie zniweczą ich i nie nakłonią ludzi do wyrzeczenia się tego co wydaje im się dogodnym. Nasze zdobycze materialne należą do najdroższych nabytków ludzkości, albo raczej staną się takimi nabytkami, gdy nauczymy się wyciągać z nich tylko pożytek.

Człowiek w walce z siłami przyrody zbyt słabo jest uzbrojony, ażeby mógł się rzekać tych środków walki, jakie może wynaleźć jego genjusz. Wszystkie one są mu potrzebne na to, aby się mógł zbliżyć do poznania tajemnic świata, aby mógł zaspakajać swoje potrzeby, aby mógł uszlachetniać i upiękniać swoje życie osobiste i towarzyskie. Tylko w takim razie możemy je uznać nie błogosławieństwem lecz kłutwą dla społeczeństwa, jeżeli przesadzimy ich znaczenie i będziemy sądzili, że te nowe udogodnienia materialne w życiu same już przez się czynią życie lepszem, że człowiek *ipso facto* jest istotą szlachetniejszą, ponieważ może przebyć tysiąc mil angielskich w przeciagu doby lub słyszeć to co inny mówi w Nowym Jorku.

Z wiekiem XIX-ym zdarzyło się to, co się zdarza z krajami, w których nagle odkryto pokłady złota.

Życie cywilizowane wywraca się wówczas do góry dnem i chociaż nagli bogacze płacą po sto dolarów za kieliszek szampana, rozpusta i nędza łatwiej się pojawiają w takich warunkach, niż trwały dorobek.

Wielce nauczącym jest fakt, że obraz największego upadku moralnego przedstawia w Ameryce część jej zachodnia, kraina złota i że ztamąd pochodzą najjaskrawsze teorie współczesnego komunizmu. A szybki dorobek sprowadza te same złe następstwa w Londynie i Manchesterze, co w San Francisco i Melbourne.

Spółczeństwo, według głębokiego zdania Herberta Spencera, jest ciągle działaniem i przeciwdziałaniem sił, z których jedne wytwarzają nowe formy życia, drugie doprowadzają te nowe formy do harmonji. Albo jeśli weźmiemy jeszcze abstrakcyjniejszą teorię Kanta, społeczeństwo jest rezultatem postępu i porządku czyli nowych faz i starych typów. Jednakże w epoce szybkiego rozkwitu materialnego siły pracujące nad rozwojem nowych form potęgują swoje działanie do gorączkowego naprężenia, a siły przyczyniające się do zachowania typu są stłumione i rozproszone. W końcu porządek znówu pójdzie swoim korytem, ale w danej chwili znajdzie się w sytuacji przypominającej trzęsienie ziemi albo najazd cudzoziemców.

My zaledwie teraz dochodzimy do poznania, że nagły nabytek obfitych środków materialnych jest nie tylko dobrodziejstwem dla ludzkości, ale zarazem straszną meralną, społeczną, a nawet intelektualną dla niej próbą.

Zdobycze, jakie ludzkość poczyniła w zewnętrznych warunkach swego życia, w ostatnim stuleciu, są rzeczywiście bezprzykładne w historii. W innych jednak kierunkach jest oczywiście, iż odnosimy tryumfy znacznie mniejsze. A dopóki wszystkie strony ducha ludzkiego nie będą doprowadzone do

lord kanclerz Irlandji, lord Ashbourne, wniósł w izbie wyższej rządowy projekt ustawy, ułatwiającej nabywanie ziem dzierżawionych w Irlandji. Według postanowień tego projektu, zobowiązuje się państwo dostarczyć trzy czwarte kapitału, potrzebnego na zakupno obszarów ziemskich, a to w formie zaliczki, która ma być spłacalna w ciągu lat 49. W pewnych warunkach państwo ma nawet dawać całkowite zaliczki, zatrzymując tylko jedną piątą część kwoty, potrzebnej na spłatę, dopóki zaliczka nie zostanie przez nabywcę w czterech częściach umorzona. Nadwyżka irlandzkiego funduszu kościelnego ma być użyta jako suma porękojemna, celem ocalenia państwa od strat. Wykonanie ustawy powierzono będzie komisji ziemiańskiej z r. 1881-go. Komisji tej ma być dodanych dwóch doradców z pensją roczną po 2,000 funtów sterlingów, a ci spełnić mają zadanie swoje w ciągu lat trzech. Trybunał ten ma starać się o szybkie, jaknajprostsze i tanie załatwienie przechodzenia własności nieruchomości w ręce narodowych farmerów irlandzkich, pozabawione dotychczas własności.

Na cele wzmiankowane w ustawie może być w jednym roku wydana ze środków państwowych zaliczka w sumie 5 milionów funtów. Gdy dla wykupu ziemi przewidziana jest trzyletnia, to ogólna zaliczka rządowa wyniesie może 15 milionów, co w każdym razie świadczy, że torysowie szczerze myślą o usunięciu proletariatu bez dachu w Irlandji. Izba lordów po bardzo krótkiej dyskusji przyjęła projekt ustawy, według brzmienia przedstawionego przez rząd.

Tegoż samego dnia gabinet torysowski także w izbie gmin okazał niezwykle względy dla irlandczyków. Parnell zwrócił uwagę izby na wykonywanie prawa karnego w Irlandji, a szczególnie na wykonywanie postanowień prawa wyjątkowego w ciągu rządów lorda Spencera. Twierdził on, że w wielu wypadkach skazano na śmierć lub długoletnie więzienia zupełnie niewinne osoby. W końcu wystąpił z wnioskiem rewizji wielu procesów, w których skazano ludzi na podstawie, jak twierdził, kłamliwych a zaprzysiężonych świadków. Utrzymywał dalej, iż rząd liberalny nie chciał dopuścić do takiej rewizji, a to pod pozorem, że lord Spencer nie mógł działać niesprawiedliwie i stronniczo; ale gdy nastąpiła zmiana rządu, ma nadzieję, że przeciwko rządzącej będzie rewizja i zbadana niewinność osób bez podstawy skazanych.

Kanclerz skarbu Hicks-Beach odpowiedział na powyższy wywód, iż lord Carnarvon, nowy wicekról Irlandji, upoważnił go do oświadczenia, że sam zbada wszechstronnie każdy wypadek, skoro tylko otrzyma odnośną prośbę osób interesowanych. Rząd obecnie natomiast nie może przychylić się do prośby Parnella i żyćzy sobie odrzucenia wniosku. Deputowany Harcourt, były minister spraw wewnętrznych, ubolewał, że kanclerz skarbu nie wystąpił

odpowiedniego stosunku i harmonji, dopóty przeciw hymnom pochwalnym na cześć XIX-go stulecia protestować będzie musiał każdy umysł bezstronny.

Patrząc ze społecznego, moralnego i intelektualnego punktu widzenia, na epocze niezwykłych postępów materialnych ciągną także pewne wyjątkowe obowiązki. Jak dziecko nie może bawić się bezkarnie maszyną parową lub elektryczną, tak i my nie możemy obojętnie przyjąć do wiadomości naszych zdobyczy materialnych, mówiąc sobie tylko: bądźmy zadowoleni i wdzięczni.

Powstawać na parę i elektryczność, na wynalazki i produkcję, nie wiem czyby nie było jeszcze mniej nierozsądnem niż zaprzeczać tego długu, który cywilizacja winna spłacić za to że z nich korzysta.

Występują i teraz do działania siły jeszcze wytrwalsze niż para, jeszcze dzielniejsze niż elektryczność, ażeby przywrócić godność ludzka, członkom społeczeństwa, którzy jej zostali pozbawieni, ażeby utrwalić stare, niezmiennie prawdy, ażeby zwrócić ludzkość na drogę dawnych, niezaprzeczonych popędów, ażeby wskrzesić piękno, spokój, wdzięk i harmonję, ażeby zjednoczyć wszystko co jest organicznego w naturze ludzkiej i proklamować wyższość życia duchowego nad materialnem. Ale nie było jeszcze epoki, w której te siły miałyby tak obszerne pole do działania, a skuteczność lub bezskuteczność tego działania ma zarówno ważne znaczenie dla przyszłości jak dla bieżących nawyknień chwili.

Nigdy jeszcze nie dawał się uczyć tak silnie brak syntetycznych nawyknień umysłu, systematycznego wychowania i ogólnych moralnych i religijnych wierzeń. Wiek nasz, odurzony dymem i ogluszony świstem machin parowych, słuchał dotychczas tylko najbardziej przesadnych swych pochlebców. Gdyby jednakże mechanika miała być jego ostatniem słowem, możnaby śmiało powiedzieć, że pędzimy na oślep pod górę, jak ewangeliczne stado wieprzów.

w obronie przysięgłych albo sędziów, którzy byli czynnymi w tych procesach i nie odparł wycieczek Parnella. Harcourt przepowiadał, że w ten sposób postępując nowy rząd nie będzie mógł utrzymać powagi w Irlandji bez ustaw wyjątkowych.

Br. Z.

Zjazd pedagogiczny w Przemyslu.

Skutkiem niedojścia do nas jednego listu naszego korespondenta, p. W. N., byliśmy w możności zamieścić tylko opis otwarcia i ostatni dzień zjazdu pedagogicznego przemyskiego, obecnie przeto dla dania czytelnikom całości, zamieszczamy opis uzupełniający, wyjęty z relacji innego korespondenta, tembardziej, że znajdujemy w nim ogólne uwagi, które sprawozdawca spisujący fakta z konieczności musiał pomijać.

Odbyty przed laty kilku zjazd pedagogiczny w Krakowie liczył przeszło 1300 uczestników. Na tegoroczny zjazd do Przemysła przybyło zaledwie 300.

Rzecz naturalna, że Przemysł nie może się równać z Krakowem. Ale tegoroczny zjazd przemyski był nawet mniej liczny od zwykłych dorocznych zjazdów Towarzystwa. Być może, iż przyczyniły się do tego ciężkie czasy, dające się we znaki biednemu nauczycielowi wiejskiemu bardziej może niż komukolwiek innemu, jako też i to także, iż w Przemyslu odbyło się już dawniej jedno walne zgromadzenie Towarzystwa pedagogicznego, ubył zatem dla wielu uczestników owego dawniejszego zgromadzenia urok ciekawości poznania miejsca i okolicy. A może i inna przyczyna, odsłaniająca się temu, kto bacznie śledzi żywotny rozwój naszego Towarzystwa pedagogicznego, sprawia, że w łonie jego okazują się wprawdzie mało znaczące dotąd jeszcze zarody apatji, i że Towarzystwo zaczyna się kłonić ku pochyłości, z której w dalszym ciągu rzeczy mogłoby zejść z właściwego mu toru i chybić tego wzniesłego zadania, jakie mu zakreśla obowiązek czuwania i pracy nad szerzeniem oświaty i udoskonaleniem szkoły.

Przełglądając czynności walnych zgromadzeń Towarzystwa pedagogicznego, z ubolewaniem spostrzegamy, że głównym przedmiotem obrad na zgromadzeniach jego ostatnimi laty bywają przeważnie, nie jakby być powinno zgodnie z głównym celem tych zjazdów, sprawy naukowe, łączące się z zawodem pedagogicznym, roztrząsanie kwestyj, odnoszących się do udoskonalenia organizacji szkół, ulepszenia metody nauki itp. itp., lecz sprawy osobiste dotyczące wysokości płacy nauczycieli, obliczanie lat służby i tym podobne kwestje, dotyczące głównie poprawy bytu materialnego nauczycieli.

Nie przeczyśmy, że kwestja ta ważna i życzymy jaknajlepszemu uposażenia tym, co trudny obowiązek krzewienia oświaty w szkole pełnią z poświęceniem sił i zdolności całego życia, przynajmniej, że zapewnienie dobrobytu nauczycielom jest poniekąd niezbędnym warunkiem należytego oddania się swym obowiązkom i sumiennego tychże spełnienia, ale niemniej przeto stokroć wyżej stawiamy właściwe zadanie Towarzystwa pedagogicznego, które tem potężniej i pomyślniej wówczas tylko będzie się rozwijało i utrzyma powagę, jaką w kraju i wobec władz szkolnych sobie już pozyskało, jeżeli tych wyższych zadań nie straci z oczu i zamiast zbyt może żarliwej troskliwości o polepszenie własnego bytu, dowiedzie, że równie gorliwie troszczy się o torowanie dróg nowych oświacie, i zajmuje się gorliwie tem wszystkim, co się do tego wzniesłego zadania na polu pedagogicznem odnosi.

Po tej uwadze, którą uważałem za konieczną, przystąpię do streszczenia przebiegu obrad.

W wielkiej sali magistratu parno było i gorąco do niewytrzymania, co jednak nie przeszkodziło zgromadzonemu, po wysłuchaniu zwykłych w takich razach mów powitalnych, dziękczynnych i zagajających, po załatwieniu zwykłych także formalności przedwstępnych, przystąpić do roztrząsania bardzo żarliwie i szczegółowo wniesionego imieniem zarządu przez prof. Benoniego projektu petycji do sejmu o podwyższenie płac nauczycielskich etatowych i przyjęcie za podstawę przy obsadzeniu posad nauczycielskich pragmatyki służbowej, t. j. lat i porządku służby, bez względu na inne warunki osobiste kandydata.

Przedmiot ten zajął cały pierwszy dzień obrad, a dyskusja pozostała przeciw niewyczerpana, tak iż ją na dzień przyszły przewodniczący odroczyć był zmuszonym.

I byłaby zapewne i drugi dzień cały zajęła, gdyby szczęśliwym trafem nazajutrz referent prof. Benoni nie był się spóźnił na posiedzenie.

W nieobecności referenta trudno było obradować nad tym przedmiotem, zaczęł głośno prof. Siedmiograj, aby zdać sprawę z podróży swojej do

Szwecji, przedsięwziętej z polecenia wydziału krajowego, dla zbadania wprowadzonej w szkołach tamtejszych ludowych początkowej nauki rzemiosł, czyli rozmaitych robót ręcznych, przysposabiającej do kształcenia się później w tem lub owem rzemiosle, do którego uczeń lub uczennica w szkole ludowej szczególniejszą okaze zdolność lub zamiłowanie.

„Szczęśliwym trafem spóźnił się prof. Benoni“ powiedziałem, inaczej bowiem być może, iż wykład prof. Siedmiograja, nadzwyczaj ciekawy i pouczający, byłby nawet całkowicie spadł z porządku dziennego, wobec dyskusji nad petycjami o podwyższenie płac i polepszenie innych warunków bytu nauczycielskiego.

Wykład prof. Siedmiograja był na tegorocznym zjeździe przemyskim jedynym przedmiotem treści ogólnej, istotnie ważnej pod względem pedagogicznym, przebiegającej zakres osobistych spraw, dotyczących materialnego bytu nauczycieli, w której to sferze obracały się wyłącznie niemal trzydniowe obrady zjazdu.

Wykład prof. Siedmiograja był piękną oazą na tem pustkowiu spraw ogólniejszego znaczenia, jakim odznaczył się tegoroczny zjazd pedagogów w Przemyslu. Nie dziw też, iż wykładu tego słuchano przez trzy blisko godziny z największym zajęciem i że następnie rozwinęła się nad nim dyskusja, będąca najciekawszym i z treści swej najważniejszym ustępem obrad tegorocznych.

Prelegent skreślił żywy obraz urządzenia szkół, które zwiedził, wykazał pożyteczność zaprowadzenia w szkole ludowej nauki rzemiosł, czyli tak zwanej nauki zręczności, albowiem jest zanadto początkową, aby ją już nauką rzemiosł nazwać można, rozwinął pokrótce historję zaprowadzenia metody rzeczowej przedewszystkiem w szkołach szwedzkich i niemieckich, przytoczył poglądy przeciwne na tę sprawę pedagogów niemieckich i angielskich, z dołączeniem wielu spostrzeżeń i uwag własnych, bardzo ważnych, mających na celu zastosowanie tej rzeczy w szkołach naszych. Po ożywionej nad tym przedmiotem dyskusji zgodzono się ze zdaniem prof. Maciulowskiego, iż należy najpierw zaprowadzić naukę takową w seminarjach nauczycielskich, by

metodą jej poznać najpierw kandydatów nauczycielskich, którzy następnie będą sami zwolna wedle okoliczności, pobudzać zamiłowanie robót ręcznych czyli rękodziel w szkole, nie narażając jej na niebezpieczeństwo wprowadzania doraźnie prób doświadczalnych, zmieniających zaprowadzoną już dzisiaj metodę nauki.

Cóż powiedzieć o dalszym ciągu obrad? Dada się one streścić w kilku słowach. Petycje do sejmu o podwyższenie płac, itd. uchwalono, rzecz naturalna, jednogłośnie. Przeprowadzono wybory zarządu, których rezultat już wam jest znany, a gdy dodamy do tego jeszcze załatwienie czynności formalnych, jako to wybór komisji lustracyjnej, absolutorjum, dane zarządowi, wreszcie uchwałę względem zakładania kas dla dzieci i nauczycieli, to będziemy mieli już cały plon pedagogicznego zjazdu tegorocznego.

Obok tego wniesiono na stół zgromadzenia dwa, dzieścia i trzy rozmaite wnioski, do których rozpoznania okazał się potrzebny wybór osobnej komisji, a których treść rzuca charakterystyczne światło na usposobienie uczestników zjazdu.

Wszystkie one były, że tak powiem, osobistej natury, dotyczące stanu nauczycielskiego i tak np. jeden z nich żądał wyjednania zniżenia cen jazdy kolejami dla nauczycieli, inny domagał się ze względu na ciężkie czasy zaprowadzenia przymusowego celibatu wszystkich nauczycieli, nie posiadających powyżej 600 guldenów płacy rocznej itp. itp.

Nie było pomiędzy wszystkiemi temi wnioskami ani jednego odnoszącego się do pewnej tezy naukowej, do jakiejś kwestji zasadniczej, dotyczącej reformy szkół, ulepszenia metody itp.

Smutno!

Wł. Z.

Echa kąpielowe.

Z Ojcowa.

„Ma swe cudy ziemia lacka
I piękności, co Bóg stworzył.“
Wincenty Pol.

Koleją iwangrodzko-dąbrowską przybyłem do Olkusza, a zjad już kołmi wybrałem się do Ojcowa.

Okolica od Olkusza do ojcowskiej doliny nie przedstawia nic nadzwyczajnego: pola, łąki, gdzieś pagórek i krzewin kilka—oto i wszystko.

Dopiero na pół wiorsty przed Ojcowem krajobraz się zmienia.

Gdzie spojrzeć góry, porośnię ciemnymi, gęstymi borami. Oko napawa się zielonością najrozmaitszych od cieni, pierś oddycha ożywcza, żywiczną wonią.

× W Smyrnie dr Kurtz, rodem z poznańskiego, założył stację klimatyczną dla chorych piersiowych.

× Z Hiszpanji donoszą nam o zgonie siostry miłośnicy Franciszki Niżyńskiej, która, pielęgnując cholerycznych w szpitalach barcelońskich, zmarła sama na epidemję. Zasłużony jej żywot podały miejscowe czasopisma.

× Ludwik Schösser, dyrektor orkiestry w Darmstadzie, obchodził temi dniami jubileusz 75-letni pracy na polu artystycznym. Pierwszy jego występ przypadł w 16-ym roku życia. Grywał wówczas z ojcem swoim w orkiestrze teatru wiedeńskiego.

× Marja Tosini, jedna z najpiękniejszych aktorek paryskich, ciesząca się ogromną wziętością w rolach subretek, podobno bardziej ze względu na swą piękność i młodość (ma lat 23) niż na talent, zaślubiła w tych dniach Anglika p. O'Kill. Kimże jest ów szczęśliwy wybraniec?... Pareng Anglii, a przynajmniej młodszym synem którego z lordów?... Miljonerem, a przynajmniej domniemanym spadkobiercą jakiego miljonera?... Nie, p. O'Kill jest... bruchomowcą, który codziennie popisuje się w cyrku letnim na Polach elizejskich. Ale piękna Marja Tosini szczerzej zapewne odwzajemnia jego miłość, niżby ją odwzajemnić mogła jakiemu arystokratycznemu wielbicielowi, składającemu u jej stóp swój tytuł i swe miliony.

× Sławne skrzypce, na których koncertował niedgdy Ole Bull, nabył na licytacji w Brukselli za 4,000 franków baron Greytz-Doman. Skrzypce te wykonał w roku 1532-im Gaspare di Salo na zamówienie kardynała Aldobrandini'ego. Gryf ozdobił je artystycznymi rzeźbami Benvenuto Cellini'ego.

× „Sport Belge”, organ brukselskiego turfu, w jednym z ostatnich swych numerów podaje wiadomość, iż niejaka pani Strobance zwróciła się do tamtejszego towarzystwa wyścigów konnych z prośbą o udzielenie jej pozwolenia na przyjęcie udziału w gonitwach dla *gentlemen riderów* na równych prawach z mężczyznami. Rada towarzystwa nie zdecydowała się na wydanie pozwolenia ze względu, iż podobny wypadek nie jest przewidziany ustawą towarzystwa, natomiast postanowiła prośbę tę przedstawić do decyzji ogólnego zebrania towarzystwa, które nastąpi w lutym roku przyszłego.

× W Rzymie miała się zebrać d. 21-go b. m. kongregacja obrządków, aby w obecności Ojca św. rozstrzygnąć sprawę kanonizacji siostry Józefy Marji d. Sant Anese, zwanej także Ines di Beninganim, z zakonu augustynek bosych. Zmarła ona d. 21-go stycznia r. 1696-go w Beninganim pod Walencją w Hiszpanji.

× Kardynał Manning stanął na czele delegacji, mającej się zająć zbadaniem faktów o handlu dziewczętami, podanych przez *Fall Mall Gazette*. Pismo to od chwili ogłoszenia owych artykułów zyskało 42,000 abonentów i wciąż nowi przybywają.

× Armja zbawienia odbyła w Londynie meeting, na którym jej „jenerał”, mr Booth, oświadczył, iż inicjatywa do ogłoszenia w *Fall Mall Gazette* tajemnic handlu młodmi dziewczętami, prowadzonego na wielką skalę w „nowoczesnym Babilonie”, wyszła od salutystów. Zamierzają oni utworzyć przytułek dla upadłych i shańbionych dziewcząt, aby je wstrzymać na drodze występku. Jakiś bezimienny ofiarodawca złożył już na ten cel 2,500 f. st. Na zgromadzeniu odczytano list, który małżonka „jenerała” pisała do królowej, prosząc o przyspieszenie ustawy, ochraniającej młode dziewczęta od zamachów ohydnej spekulacji. Królowa odpowiedziała, że zupełnie w tym względzie sympatyzuje z dążnością pani Booth.

× W Aleksandrii rozpoczęto poszukiwania grobu Aleksandra Wielkiego, którego trumnę złotą jeszcze w epoce rzymian podrżni podziwiali. Ślady miejsca zagineły, tak iż poszukiwania *ab ovo* rozpocząć wypada.

≡ W sobotę dnia 25-go lipca r. b., zawarty został w kościele św. Krzyża związek małżeński pomiędzy panną Wandą Kwaśniewską, córką Marcjana i Heleny z Korewów, a panem Bolesławem Londyńskim, literatem. (2529)

Nekrologja.

† S. p. Karol Mühlenbach, obywatel miasta Warszawy, po długiej i ciężkiej chorobie, opatrzony św. sakramentami, zmarł dnia 25 lipca 1885 r., przeżywszy lat 59. Pogrzebiona w ciężkim smutku żona z dziećmi zaprasza krewnych, przyjaciół i znajomych na żałobne nabożeństwo odbyć się mające w dniu 28-ym lipca, to jest we wtorek, o godzinie 11-ej zrana, w kościele św. Krzyża, a następnie na wyprowadzenie zwłok z tegoż kościoła i w tymże dniu o godzinie 4-ej po południu, na cmentarz powązkowski. —2527—

† S. p. Helcia Paszkowska, córka Macieja i Marji z Groerów, przeżywszy lat 6, zakończyła życie dnia 25 lipca r. b. Wyprowadzenie zwłok z kościoła św. Krzyża na cmentarz powązkowski w dniu dzisiejszym, o godzinie 12-ej w południe. —855—

† S. p. Ludwika z Kuzłów Komierowska, przeżywszy lat 20, zakończyła życie w Warszawie dnia 27 b. m. 1885 r. Nabożeństwo żałobne i pogrzeb odbędzie się w dobrach Niwiski pow. siedleckiego w dniu 30-ym b. m., to jest, we czwartek. Na te smutne obrzędy pozostały mąż z synem i rodziną zaprasza krewnych, przyjaciół i życzliwych. Dzień nabożeństwa w Warszawie, oddzielne ogłoszenia podadzą.—854

† We wtorek, to jest dnia 28-go lipca, jako w pierwszą rocznicę śmierci s. p. Aleksandry z Bernatowiczów Rozpendowskiej, żony budowniczego, odbędzie się żałobne nabożeństwo w kościele Opieki św. Józefa (pp. wizytek), o godzinie 9-ej zrana, na które pozostały mąż z synami zaprasza krewnych, przyjaciół i znajomych. —2520—

† We wtorek, to jest dnia 28-go lipca, jako w pierwszą rocznicę śmierci s. p. Ludwika Czepowicz, w kościele św. Anny (po-bernardyńskim) na Krak.-Przedm., o godzinie 9-ej rano, odbędzie się żałobna wotywa, na którą pozostała córka zaprasza życzliwych. —2528—

Z Cesarstwa.

Prasa angielska—mówią w przeglądzie prasy zagranicznej *Petersburskija wiadomości*—przemówiła znowu tonem nieuspokajającym dla przyjaciół pokoju. Według ich słów, układy anglo-rosyjskie nie budzą jeszcze na teraz poważnych obaw, ale znowu z drugiej strony utrzymywają, że w nich nie kryje się niebezpieczeństwo wojny, byłoby conajmniej przedwczesnie. Horyzont polityczny cokolwiek już rozjaśniony pociemniał znowu dzięki wieściom o pokazaniu się świeżych wojsk rosyjskich nad Herirudom. „Gdyby nie ta okoliczność, robi uwagę *Standard*, margrabia Salisbury znalazłby możliwość usunięcia drażliwej kwestji Zulfikaru za pomocą ustępstw zrobionych rosjanom na innych punktach.” W tymże samym duchu oświadcza się także konserwatywny *Daily Telegraph*, który opowiada, jakoby rząd angielski trwożliwym okiem patrzył na nadciągające wojsko rosyjskie posiłki. Nie można naturalnie ściśle oznaczyć ile do Herirudu przybyło wojsk rosyjskich—mówi ten dziennik—ale o ile nam wiadomo, rząd ma wiadomości, z których się okazuje, że liczba konsystujących tam pułków rosyjskich nie zgadza się z pokojowym jakoby charakterem zadań, mających być podstawą polityki rosyjskiej w Azji. Panujące teraz zaniepokojenie, według słów tejże gazety, nie zostało spowodowane jakkolwiek zmianą w przyjacielskim charakterze toczących się układów, ale powstało wśród Anglików jedynie wskutek wiadomości, że do wojsk rosyjskich znajdujących się w okolicach Zulfikaru, nadciągają ciągle posiłki i że garnizony wszystkich posterunków na linii komunikacji rosyjskiej z morzem Kaspijskiem znacznie zostały wzmocnione. *Times* jednak nie podziela obaw swoich konserwatywistowskich kolegów i w usposobieniu rosyjskich sfer politycznych widzi coś uspokajającego i podtrzymującego nadzieję pokojowego rozwiązania sporu. Ale organ *City* ubolewa nad tem, że rząd rosyjski nie zgadza się na propozycje Anglii i bez wszelkiej potrzeby przedłuża położenie niewolne od niebezpieczeństwa. Lubo zarzut podobny mógłby być całkowicie zwrócony ku Anglii, ale gazeta *Times* stanowczo nie dopuszcza aby Rosja mogła mieć jakiegokolwiek pretensje tam, gdzie bezpośrednio są zamieszane interesa angielskie. Całe niebezpieczeństwo położenia, zdaniem tego dziennika, leży w tem tylko, że przy istnjącem naprężeniu stosunków, najdrobniejsza okoliczność może stać się przyczyną zerwania ze wszelkimi jego następstwami. „Taki sposób postępowania, woła *Times*, nie jest godny rządu rosyjskiego.” Opozycyjne *Daily News*, lubo nie uznają za słuszne stawiać jako zarzut polityce rosyjskiej i rządowi rosyjskiemu stanowczości żądań rosyjskich, łącząc wszelako głos swój z głosami organów zachowawczych domagającymi się jaknajrychlejszego rozwiązania przewlekających się układów, dodając od siebie zapewnienie, że ze strony angielskiej istnieje najszczerza chęć dojścia do porozumienia. Jedną tylko *St. James Gazette* wyróżnia się od innych organów prasy swojemi sądami o Zulfikarze i jego znaczeniu i ostrzega Anglików, że nadzieje, jakie pokładają na emirze kabulskim, opierają się na bardzo wątpliwej podstawie, ponieważ dwulicowy Abdurrachman prędejsię zgodzi na rosyjską okupację Zulfikaru, aniżeli dozwoli Anglikom wejść do Afganistanu. Dlatego też jeżeli emir nie uważa zajęcia przesmyku zulfikarskiego przez wojska rosyjskie za równoznaczne z wyzwaniem zwróconem do siebie, to Anglja tem mniej mogłaby żądać z tego powodu rachunku od Rosji.

Nord przemawia także w kwestji zaniepokojenia opinii publicznej w Anglii z powodu pogłosek o wzmocnieniu sił rosyjskich pod Zulfikarem i między innymi powiada: „Zapewnienia przyjaźni, jakie pod adresem emira składał w izbie gmin lord Churchill i uprzedzające zachowywanie się względem afgańczyków angielskiej komisji delimitacyjnej,

mogą w tych ostatnich obudzić mylnie oczywiście przekonanie, że Anglja pragnie jakoby, ażeby oni wszczęli zwadę z rosjanami. Dlatego też trudno czynić odpowiedzialnym rosyjski sztab jeneralny za to, że spełniając święty swój obowiązek, przedsięwzięł środki ostrożności przeciw rozmaitym zdarzyć się mogącym wypadkom. Ale okoliczność ta w żaden sposób nie może wpłynąć na układy toczące się obecnie między Londynem i Petersburgiem.”

Z ostatniej chwili.

Cesarz Franciszek Józef udaje się d. 7-go sierpnia do Gasteinu.

National Ztg zapewnia, iż wzięta została pod uwagę kwestja zaprowadzenia małego stanu obłożenia w Frankfurcie, a to wskutek wykroczeń anarchistów podczas pogrzebu Hillera.

Posel rosyjski, p. Staal, miał odbyć d. 25-go b. m. ważną konferencję z lordem Salisburyem.

Biuro Reutersa donosi z Bombaju pod dn. 24-ym b. m., iż wszelkie pogłoski o powstaniu afgańczyków przeciw emirowi Abdurrachmanowi w Kabulu są bezzasadne.

Freycinet przyjmował d. 24-go b. m. na uroczystym posłuchaniu posła chińskiego. Wymieniono obustronne zapewnienia przyjaźni.

Jen. Courcy donosi, że naczelnik rokoshu, były minister Thuyet, który trzyma przy sobie młodego króla, opuszczonym został przez wszystkich prawie zwolenników. Francuzi czynią starania, celem rychłego obsadzenia położonej pomiędzy Tonkinem i Anamem prowincji Than-Hoa.

Juljusz Ferry ma dzisiaj w izbie francuskiej bronić swojej polityki madagaskarskiej wobec ciężkich zarzutów, podniesionych przez radykalistę Pelletana.

Nieporozumienia celne prowadzą do rozterki zupełnej pomiędzy Francją i Rumunją. *Telegraful*, organ rumuńskiego prezesa ministrów, donosi, że władze francuskie zabroniły studentom rumuńskim pobierać naukę w szkołach tamtejszych. Szkoła marynarki w Brest odmówiła już przyjęcia trzem studentom z Rumunji.

Angielska izba lordów przyjęła dnia 24-go b. m. bil o poprawie mieszkań robotniczych.

Pochowanie zwłok jenerała Granta odbędzie się dnia 8-go sierpnia w nowojorskim parku centralnym. Zwłoki przewiezione zostaną dnia 4 sierpnia z Mount Mac Gregor, gdzie Grant umarł, do Nowego Jorku i tam przez trzy dni na widok publiczny wystawione.

TELEGRAMY

„KURJERA WARSZAWSKIEGO”.

(Ajencja północna.)

(Otrzymaone w dniu wczorajszym.)

Londyn 26-go lipca. — Z Simli donoszą, że z rozkazu Abdurrachmana obchodzono bardzo uroczyste nadanie mu orderu Gwiazdy indyjskiej. Kabul przez trzy dni był iluminowany i wszędzie powieszane były kopje dyplomu.

Petersburg 26-go lipca. — Z Teheranu donoszą, że rząd perski postanowił przywrócić komunikację telegraficzną między Mechszedem i Seraksem.

Petersburg 26-go lipca. — Od 15-go lipca bank państwa rozpoczyna operację przyjmowania w komis kwitów stacyj petersburskich dróg żelaznych mikołajewskiej, warszawskiej i bałtyckiej na towary wysłane do miast, gdzie istnieją kantery albo oddziały banku, a to dla wydawania ich odbierającym towar po otrzymaniu od tych ostatnich należności, jakimi towar przy ekspedjowaniu go był obciążony. (Otrzymaone dziś.)

Paryż 27-go lipca. — Delegowani do wyborów senatorskich z departamentu Sekwany naznaczyl ostatecznie na kandydata radykalistę Songeon, byłego prezydenta paryskiej rady municypalnej (w miejsce Wiktor Hugo, *przyp. red.*).

Paryż 27-go lipca. — Wczoraj w departamencie Finisterre wybrano ponownie czterech senatorów, których pierwszy wybór unieważnionym został z powodu wrzecomego mięszania się duchowieństwa do akcji wyborczej.

Konstantynopol 27-go lipca. — Firman sultański, przyzwalający na emisję dziewięciomiljonowej, przez mocarstwa poręczzonej pożyczki egipskiej, odszedł w poniedziałek do Kairu.

FABRYKA OBIĆ PAPIEROWYCH

POD FIRMA

J. FRANASZEK,

przypodobła Obicia Papierowe najświetniejszych deseni i kolorów, w gatunkach poczawszy od najtańszych aż do wspaniałych, imitujących materje, złotem i srebrem przerabiane, a które na żądanie w kolorach podług materji meblowych wykonywają się.

Ceny stałe i niskie, gdyż fabryka zorganizowana jest podług ostatnich wynalazków technicznych, przez co uniemożliwia wszelką konkurencję.

Rolety i Ceraty w wielkim wyborze i wszelkich gatunkach na składzie.

959r

Skład Główny: Nr 15, Krakowskie-Przedmieście Nr 15.

ZAKŁAD NAUKI KROJU

K. GŁODZIŃSKIEGO, przeniesiony został do powiększonego lokalu na ulicy Nowo-Senatorskiej Nr 2, róg Trebackiej, piętro 2-ie. — Nauczyciel i autor „Najnowszej i najpraktyczniejszej metody kroju sukien i okryć damskich i dziecięcych w 10-iej edycji, właściciel wielu szkół w kraju i za granicą, nagrodzony na wystawach Medalem srebrnym, dyplomem uznania, również przyznano mu patenty wynalazku. Wpisy na naukę przyjmuję każdorazownie.

K. Głodziński.

1974

PAPIEROSY

„LA BELLA”

Fabryki Tabaczej Towarzystwa

„UNION”

100 szt. 1 rs., 25 szt. 25 kop., 10 sztuk 10 k.

2004

Niżej podpisany Administrator nieruchomości Nr 1355 lit. F. G., podaje do powszechnej wiadomości, że w Kancelarii Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności, przy ulicy Krakowskie-Przedmieście Nr 56 egzystującej, odbywać się będzie przedemna licytacja in plus, przez opieczetowane deklaracje, na wynajęcie od dnia 19 Września (1 Października 1885 r. mieszkań prywatnych w domu pod Nr 1355 lit. F. G. przy zbiegu ulicy Szpitalnej i placu Wareckiego położonym.

Licytacja ta odbywać się będzie dnia 25 Lipca (6 Sierpnia) r. b. od godziny 11-iej z rana do 2-iej z południa, a w razie nieukończenia i w dni następne.

Lokale, które przez licytacje wydzierżawione będą, są następujące:

I. Na pierwszym piętrze:

1. a) Sześć pokojów z przedpokojem, kuchnią i schowaniem, Nr 1-szym oznaczone, cena roczna rs. 750.
2. b) Pięć pokojów Nr 2-gim oznaczone, cena roczna rs. 650.
3. c) Siedm pokojów z przedpokojem i kuchnią pod Nr 3, cena roczna rs. 750.
4. d) Sześć pokojów z przedpokojem, kuchnią, spiżarnią, wygodką, dwoma passażami, pod Nr 4, cena roczna rs. 600.
5. e) Pięć pokojów z przedpokojem, kuchnią, pod Nr 5, cena roczna rs. 420.

II. Na parterze:

6. f) Pięć pokojów z przedpokojem, kuchnią, schowaniem, pod Nr 6, cena roczna rs. 600.
7. g) Pięć pokojów z przedpokojem, kuchnią, schowaniem, pod Nr 7, cena roczna rs. 650.
8. h) Siedm pokojów z przedpokojem, kuchnią w suterrenach, pod Nr 8, cena roczna rs. 750.
9. i) Sześć pokojów z przedpokojem, kuchnią, spiżarnią, wygodką, dwoma passażami, pod Nr 9, cena roczna rs. 600.
10. k) Cztery pokoje z przedpokojem i kuchnią, pod Nr 10, cena roczna rs. 400.
11. l) Jedna stanca z kuchnią w niej urządzoną, pod Nr 12, cena roczna rs. 100.

III. Na poddaszu.

12. m) Jeden pokój i trzy fajatki, w jednej z nich kuchnia, pod Nr 11, cena roczna rs. 150.

Przystępujący do licytacji mogą składać deklaracje opieczetowane w Kancelarii Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności każdorazownie, do dnia licytacji t. j. do godziny 11 rano 25 Lipca (6 Sierpnia) r. b. — Termin trwania najmu lokali tych, jest od dnia 19 Września (1 Października) 1885 r. do dnia 19 Czerwca (1 Lipca) 1888 r.

Licytacja odbywać się będzie przez opieczetowane deklaracje, poczynając od cen rocznych wyżej podanych.

Po tym terminie żadna deklaracja, chociażby korzystniejsza przyjęta już nie będzie. Deklaracje winny być pisane na prostym papierze podług załączonego tu wzoru, z wyraźnym literami bez skrobań i przekreśleń, wypisaniem jaki mianowicie lokal składający deklarację chce wynająć i jaką za takowy cenę roczną, płacić się zobowiązuje. — Nadto ponieważ lokale przedmiotem licytacji będące, nie będą wynajęte na kawiarnie, restauracje, szynki, składy materiałów palnych i na zakłady utrzymujące warsztaty, przeto w deklaracji wyrazić należy, że lokal ten na mieszkanie prywatne ma być użyty.

Po tak napisanej deklaracji, pod jej nieważnością, dołączony być ma kwit Kassy Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności, na złożone w niej wadium wyrównujące 1/4 części ceny lokalu do niniejszej licytacji podanej. — Od obowiązku składania wadium, nikt uwolnionym nie będzie. — Deklaracje otwierane będą w takim porządku w jakim lokale w niniejszym ogłoszeniu są wymienione, dla tego na kopercie deklaracji należy wyraźnie wypisać, na który mianowicie lokal takowa podana zostaje z wymienieniem numeru lokalu.

Blizsze warunki licytacji, są do przejrzenia w Kancelarii Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności każdorazownie od godziny 11-iej z rana do 7-iej wieczorem lub w mieszkaniu podpisanego Administratora przy ulicy Aleje Jerozolimskie, pod Nr 24 w Warszawie.

Administrator S. Werner.

Wzór do deklaracji.

W skutek ogłoszenia Administratora nieruchomości Nr 1355 F. G., podaje niniejszą deklarację, iż obowiązuję się wynająć w domu Nr 1355 lit. F. G. przy zbiegu ulicy Szpitalnej i placu Wareckiego położonym (tu wymienić lokal i jego numer, skład, oraz na jaki cel), na czas od dnia 19 Września (1 Października) 1885 r. do 19 Czerwca (1 Lipca) 1888 roku i płacić za takowy lokal rubli N. N. (wypisać literami) rocznie, poddając się wszelkim zastrzeżeniom w warunkach licytacyjnych zamieszczonym. — Kwit Kassy Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności, na złożone wadium w ilości rsr. N. N. załączam. — Stałe moje zamieszkanie w N. N., pisałem w N. N., dnia N. N., mieszkania N. N. 1885 r.

1622r

(Podpisać imię i nazwisko).

Fabryka Wrobów Pończosznichy Gustawa Haehle.

przy ulicy ŚWIĘTOKRZYŻKIEJ 11.

Specjalna fabryka staników trykotowych.

Specjalna fabryka kosciolek wioślarskich.

Stanki trykotowe (Jersey), czarne, kolorowe gładkie i bardzo ozdobne.

Handlującym odstępuje się rabat. Ogromne zapasy gotowe. Obsługa zaś podług miary wykonywa się w ciągu 24 godzin.

Ceny niskie lecz stałe.

Różne kamizelki, kaftaniki, pończochy, skarpetki trykotowe i t. p.

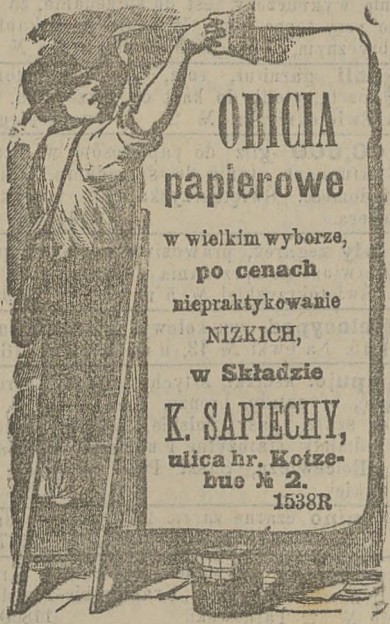
Custaw Haehle.

1602R Świętokrzyżka Nr 11.

Do wynajęcia zaraz

Budynek Fabryczny

piętrowy, z dużem i wysokim poddaszem, może być z maszyną parową o sile 12 koni, z transmisjami i maszynami pomocniczymi, lub bez takowych, długości 60 l. p., szerokości 20 l. Lokal ten może być wynajęty cały lub w większej części. Wiadomość na miejscu Wspólna Nr 36. 1625R

OBIĆCIA papierowe

w wielkim wyborze, po cenach niepraktykowanie NIZKICH,

w Składzie

K. SAPIECHY,
ulica hr. Kotzebue Nr 2.
1538R

PILNO!

Panna Bronisława Piotrowska, kiedyś mająca magazyn na Nowym-Swiecie Nr 68, zeszłego roku mieszkała przy ul. Słiskiej Nr 4, u pp. Krzyżanowskich, a obecnie niewiadomo, gdzie się znajduje, dlatego proszona jest o jaknajprędzsze zgłoszenie się osobiście lub piśmieinnie we własnym interesie na ul. Ceglaną Nr 3 do właścicielki domu.

2016

Śpieszcie do SKLEPU WYPRZEDAŻY przy ul. Bielańskiej Nr 7, w gmachu, gdzie Hotel Krakowski, obok cukierki, gdzie **Jutro we Wtorek i 1605** **pojutrze we Srode** **odbywać się będzie**

wielka wyprzedaż

Kretonów kolorowych, Materjałów wełnianych na suknie, Kortów, Kaszmirów, Dywanów, Firanek i Chodników, Serwet, Obrusów i Kołder, po cenach dotychczas nigdzie niebywałych. Korciki po 20 kop. łokieć. Skarpetki niciane, po 20 k.

Kaucjonowane Biuro Nauczycielskie

Anny Damerau,

Krakowskie-Przedmieście Nr 36, wprost Sasiękiego placu,

ma do umieszczenia Guwernerów i Nauczycieli obojga płci, tak krajowców jak i zagranicznych, Bony różnych narodowości i Korepetytorów. 2014

W Szkole Realnej

6-klasowej prywatnej, przy ul. Złotej Nr 18/30 zapis uczniów rozpocznie się 5 (17) Sierpnia i odbywać się będzie codziennie od 9 do 2 z południa. Uczniowie dawni zgłosić się winni najdalej do d. 9 (21), a lekceje rozpoczną się 16 (28) tegoż miesiąca. 2012

J. Pankiewicz.

Wozy z beczkami

do wywózki nieczystości kloacznych, odebrał w kamis do sprzedaży i poleca

SKŁAD MASZYN

Zygmunta Ostrowskiego,

w WARSZAWIE,

przy zbiegu ulic Nowy-Swiat i Alei Jeruzolimskiej Nr 11. 1658R

Lakiery i Farby

polecają Zakłady przemysłowo-chemiczne

W. Karpiński & W. Leppert,

Elektoralna 33. 1126R

Cenniki franco i gratis.

FABRYKA Gorsetów

L. Staniszewskiego,

róg ul. Miodowej i Senatorskiej Nr 1, gdzie fotografia p. Mieczkowski.

Jako wykwalifikowany sam jeden na całą Imperję, wyrabiam Gorsety bez szwu i bez fiszbina, mego własnego wynalazku, a że są najtrwalsze i fasony najpiękniejsze, jakich w Warszawie dotąd nie widziano, są tak wygodne, że osoby słabe nosić je mogą, oraz wyrabiam Gorsety szyte niewarowe, tylko na prawdziwym fiszbinie i we wszystkich kolorach, po cenach przystępnych, róg Miodowej i Senatorskiej Nr 1. 1995

L. Staniszewski.

Jabłka suszone

amerykańskie na kompot otrzymały handle

Braci Wróbel,

pod Kopernikiem i na Starej Poczcie, przy ulicy Krakowskie-Przedmieście. 1630r

